

directives imposent-elles au juge national, appelé à statuer sur une demande d'injonction à l'égard d'un intermédiaire dont les services sont utilisés par un tiers pour porter atteinte à un droit d'auteur, d'appliquer le principe de proportionnalité lorsqu'il est amené à se pronon-

cer sur l'efficacité et l'effet dissuasif de la mesure demandée?''.

Grégory Sorreaux
Avocat Simont Braun

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

Rechtspraak/ Jurisprudence

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL BRUSSEL
13 JANUARI 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Rechten van de schuldeisers – Schulden van of in de boedel

OVAM/De Ridder q.q.

De rechtbank diende zich uit te spreken over de vraag of de kosten gemaakt tijdens het faillissement voor de ambtshalve verwijdering door OVAM van de inbreukmakende afvalstoffen die zich op de bedrijfsterreinen van de gefailleerde bevinden, een schuld van of in de boedel is.

Ingevolge het faillissement en zijn aanstelling als curator werd aan verweerder *q.q.* het beheer van het vermogen van de gefailleerde toevertrouwd. Zodoende had verweerder *q.q.* het beheer van alle activa waarvan de gefailleerde eigenaar was, en ten dezen een te grote hoeveelheid niet vergunde autobanden die zich op het terrein bevonden. De omstandigheid dat verweerder *q.q.* de exploitatie niet verder gezet heeft, doet hieraan geen afbreuk.

De rechtbank maakt in deze toepassing van het arrest van het Hof van Cassatie van 7 maart 2002 waarin wordt geoordeeld dat niet alleen de schulden die na het faillissement zijn ontstaan en die door de curator worden aangegaan als beheerder van de boedel, ten laste van de faillissementsboedel komen maar dat ook de schulden, ontstaan door handelingen die de curator voor dit beheer diende te stellen maar niet gesteld heeft als een schuld van de boedel gekwalificeerd kunnen worden, en besluit derhalve dat de curator heeft nagelaten de wettelijke reglementering tot sanering nodig tot het waarborgen van de openbare veiligheid na te komen en dat de kosten die hieruit voortvloeien te beschouwen zijn als schuld van de boedel.

HOF VAN BEROEP GENT (7DE K.) 25 JANUARI
2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Rechten van de schuldeisers – Compensatie

Aff.: AR 2009/AR/1006

In zijn arrest spreekt het hof zich uit over de vraag of het mogelijk is een schuldvordering uit hoofde van het niet verder uitvoeren van een aannemingsovereenkomst tengevolge van een beslissing van de curator op grond van artikel 46 Faill.W., kan worden gecompenseerd met een schuldvordering op de gefailleerde ten titel van uitstaande facturen die dateren van voor de faillissementsdatum.

Het hof herneemt vooreerst het algemeen principe dat na faillissement schuldvergelijking tussen de schulden en de schuldvorderingen van de gefailleerde in beginsel niet tegenwepelijk is aan de boedel. Dit verbod op schuldvergelijking na faillissement brengt in beginsel mee dat de schuldenaar/niet-gefaillende zijn schuld volledig moet voldoen aan de boedel, terwijl zijn schuldvordering wordt onderworpen aan de paritasregel.

Als uitzondering op dit uitgangspunt is schuldvergelijking ná faillissement – zelfs indien alle voorwaarden voor wettelijke compensatie vóór faillissement niet vervuld waren – nog mogelijk wanneer de wederzijdse vorderingen, die ontstaan zijn vóór de samenloop, een nauwe band vertonen of verknocht zijn.

In casu bestaat tussen partijen geen discussie over het feit dat beide schuldvorderingen een nauwe band vertonen, doch het hof is van oordeel dat niet kan worden aangenomen dat beide schuldvorderingen ontstaan zijn vóór de samenloop.

De schuldvordering met betrekking tot de schade waarvoor vergoeding wordt nagestreefd is slechts ontstaan door de beslissing van de curator – hetzij ná het faillissement – waardoor deze schuldvordering niet aan de ante-

rioriteitsvereiste voldoet. De schade is niet het gevolg van de houding en/of nalatigheden van de gefailleerde, maar van de autonome, eenzijdige en aan artikel 46 Faill.W. ontleende beslissing van de curator. Het hof beslist dan ook dat geen compensatie kan plaatsvinden tussen de schuldvordering ten titel van schadevergoeding wegens beëindiging van de aannemingsovereenkomst die haar oorsprong vindt ná het faillissement en de tegenvordering van de boedel tot betaling van de openstaande facturen.

Een en ander wordt, luidens de redenering van het hof,

overigens bevestigd bij lezing van artikel 46, § 1, lid 2, Faill.W. dat uitdrukkelijk bepaalt dat de schuldvordering van de curator om de lopende overeenkomst niet verder te zetten, wordt opgenomen *in* de boedel. Hogervermelde compensatie toelaten zou neerkomen op het promoveren van de schuldvordering terzake tot een boedelschuld, hetgeen volgens het hof van beroep strijdig is met artikel 46, § 1, lid 2, Faill.W.

Ilse Van de Mierop
Advocaat DLA Piper

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Wetgeving/Législation

ASSURANCES

Assurances terrestres – Assurances du solde restant dû

Loi du 21 janvier 2010 modifiant la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre en ce qui concerne les assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru

Le *Moniteur belge* du 3 février 2010 publie la loi du 21 janvier 2010 modifiant la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre en ce qui concerne les assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru.

Les modifications en cause (nouveaux art. 138ter-1 à 138ter-13, de la loi sur le contrat d'assurance terrestre) visent à faciliter l'accès de ces personnes aux assurances garantissant le remboursement d'un crédit hypothécaire contracté pour la transformation ou l'acquisition de l'habitation propre et unique du preneur d'assurance. Les mesures pourront toutefois être étendues par arrêté royal à d'autres contrats d'assurance qui garantissent le remboursement d'un crédit.

La Commission des assurances (organe consultatif composé de représentants des assureurs, des consommateurs et des intermédiaires d'assurance, ainsi que d'experts) est chargée d'élaborer, dans les six mois de la publication de la loi au *Moniteur belge*, un code de conduite destiné à encadrer la question de l'information médicale en pré-

cisant, notamment, les cas de recours autorisé à un questionnaire médical standardisé ainsi que le contenu de ce questionnaire. A défaut, ce code sera défini par arrêté royal.

Les assureurs se voient imposer des obligations particulières de transparence et de motivation lorsqu'ils entendent refuser de conclure ou différer la conclusion du contrat, exclure certains risques de la couverture ou appliquer une surprime au candidat à l'assurance.

La loi prévoit l'instauration, par arrêté royal, d'un bureau du suivi de la tarification qui sera compétent pour traiter des cas de refus répétés d'assurance, pour évaluer le caractère objectif et raisonnable, d'un point de vue tant médical qu'assurantiel, des surprimes envisagées et pour fixer les conditions d'accès à l'assurance, notamment tarifaires. Ce bureau sera flanqué d'une caisse de compensation, à agréer par arrêté royal, qui sera financée par les assureurs vie et les prêteurs hypothécaires, et qui répartira entre les assureurs la charge des surprimes. Un organe de conciliation sera chargé d'arbitrer en première ligne les litiges relatifs à l'application du code de conduite.

L'application d'une surprime supérieure à 200% de la prime de base emportera l'obligation pour l'assureur d'offrir au preneur une garantie standardisée d'un montant maximal de 200.000 EUR.

Un arrêté royal doit, d'ici au 3 février 2011 au plus tard, encore fixer la date d'entrée en vigueur de la plupart des dispositions de la loi, dont l'application fera l'objet d'une évaluation périodique par la Commission des assurances, en consultation avec le Centre fédéral d'expertise des soins de santé.